

Nam Bác Sĩ Và Nữ Thạc Sĩ

Contents

Nam Bác Sĩ Và Nữ Thạc Sĩ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2
4. Chương 4	3
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	8
8. Chương 8	8

Nam Bác Sĩ Và Nữ Thạc Sĩ

Giới thiệu

Truyện là một truyện theo mô típ tình cảm khá bá đạo, đáng yêu, có những tranh chấp những giận hờn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-bac-si-va-nu-thac-si>

1. Chương 1

Nam bác sĩ + nữ thạc sĩ =

Nam bác sĩ - nữ thạc sĩ =

Nam bác sĩ * nữ thạc sĩ =

Nam bác sĩ / nữ bác sĩ =

Khi Lạc Gia Thần đem đề tài này đến hỏi Trần Gia Lạc liền bị anh rất không nể tình chế nhạo một câu.

Lạc Gia Thần, em dứt khoát lấy tôi khai căn là được rồi.

2. Chương 2

Hai người quen biết trong một tình huống khá là nhàm chán, không phải cũ, chẳng qua không thú vị mà thôi.

Gia Thần cầm một xấp tài liệu mà chú út gửi, nhờ đem đến quán cà phê trong bệnh viện gần trường đại học, tìm một bác sĩ họ Thẩm, nghe nói là đàn em khóa dưới cùng thầy hướng dẫn với chú.

Lần đầu tiên cô đến bệnh viện tìm người, hoàn toàn không hề quen biết với vị bác sĩ họ Thẩm kia, thế nên vừa nghe thấy từ cửa quán có người hướng về phía người đàn ông đang sải từng bước chân gọi một tiếng “Tiểu Thẩm”, cô liền cho rằng đó là người mà mình muốn tìm.

Ai bảo trong quán cà phê chỉ có mình anh ta mặc áo dài màu trắng chứ?!

Cô vừa mới tốt nghiệp cấp ba, rất kính trọng những bậc đàn anh như bạn bè của chú út, thế nên cô liền cầm phong thư chạy đến sau lưng anh ta, cẩn thận gọi một tiếng: “Chú Thẩm!”

Anh ta xoay người lại nhìn cô chằm chằm, kéo khẩu trang xuống để lộ gương mặt vẫn còn trẻ của mình, giọng điệu có phần hung dữ, không hề nhân từ như những thiên sứ mặc áo trắng vãn hay cứu người.

“Ai là chú của cô hả?”

Hôm ấy, là lần đầu tiên anh nhìn thấy bệnh nhân chết trên bàn mổ.

.....

Lúc bác sĩ Thẩm đến, hai người vẫn còn đang đứng bên cạnh bàn cà phê mất to trống mắt nhỏ với nhau. Hai mắt của cô phía sau cặp kính trông có vẻ hơi lớn, còn mắt anh thì lại hẹp dài, kết hợp với lông mi tạo cảm giác xem thường người khác.

Bọn họ cứ thế mà biết nhau, cô gọi bác sĩ Thẩm là chú, còn anh gọi là thầy, lúc ấy trên tấm thẻ anh đeo trên ngực còn viết rõ tên Trần Gia Lạc, chỉ kém một chữ so với cái nhân vật anh hùng trong tiểu thuyết võ hiệp nổi tiếng kia.

Đáng tiếc, anh không phải anh hùng, cẩu hùng cũng không phải, đảo ngược vị trí đi một chút, tên của hai người thế nhưng lại giống nhau. [1]

Sau buổi chiều ngày đó, cô nhanh chóng quên đi người nọ, đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt của chính mình.

Có điều quên đi cũng không tính là quên sạch, cô còn nhớ rõ tên anh là đảo ngược của tên mình, mấy năm về sau, chuyện lục đục quá nhiều, đến ngay cả chuyện phép đảo này cũng không còn nhớ rõ.

Cho đến khi chú út cố ý nhắc đến người này trước mặt cô lần nữa..

Trần Gia Lạc, Lạc Đà Lạc. [2]

[1] Tên của anh này giống với nhân vật Trần Gia Lạc trong Thư kiếm ân cừu lục của Kim Dung.

[2] Trần Gia Lạc, nguyên văn tiếng Hán là , bị chị ấy đổi thành Lạc Đà (), sau này thành biệt danh của anh.

3. Chương 3

Sáu năm sau gặp lại, cô đã học xong hai loại đại học, một cái là chuyên ngành cấp hai, một cái là nghiên cứu sinh cấp ba, còn anh sang Đức học bác sĩ cũng đã trở về, làm bác sĩ chuyên khoa phẫu thuật thần kinh trong bệnh viện chi nhánh.

Đối với Lạc Gia Thần mà nói, anh tuyệt đối là một tên đàn ông già, còn đối với Trần Gia Lạc, cô được coi là đóa hoa sắp héo.

Bất ngờ họ bị kéo lại cùng một chỗ với nhau.

Xem mắt cũng đau lòng, đau giống như tình yêu vậy.

Họ cũng đã từng đi xem mắt vài lần, hễ ai nhắc đến cái tuổi kết hôn liền không biết phải làm sao.

Người anh yêu ở lại nước ngoài, mà vết thương trong lòng cô đã sớm lập gia đình cùng người khác.

Học thạc sĩ cũng không tệ, cô mất bạn trai rồi, tìm việc làm ký kết hợp đồng trong ba năm sẽ không sinh đứa bé.

Học bác sĩ tình trạng cũng chỉ thế, quen nhau nửa năm, chuẩn bị kết hôn sinh con, vợ lại bỏ đi cùng người khác, căn nhà phải trả bốn ngàn tệ mỗi năm, anh vẫn còn đóng.

.....

Giống như là kẻ thù của nhau, người nào cũng nhìn người kia không thuận mắt.

Anh cầm thực đơn, cố ý nói một câu, không cần phải gọi tôi là chú.

Cô không chịu yếu thế, chỉ nói tôi đã có người trong lòng.

Kết quả có thể đoán trước, mọi người chia tay trong bất hòa, cô ném nửa tiền cơm lên mặt bàn, cầm túi xách bỏ chạy.

Đương nhiên anh sẽ không đuổi theo, chỉ ở lại gọi ỉnh ít rượu.

.....

Khi chú út của cô, Lạc chủ nhiệm đến nơi, anh vẫn còn bình an vô sự, đang không còn cảm giác gì, coi rượu như trà mà uống.

Không có lòng lui tới, nhưng bất ngờ chú út của cô lại dùng một câu nói đùa hứng thú tới cho anh.

Cậu không cảm thấy tên của hai người rất giống nhau hay sao?

Trần Gia Lạc, Lạc Gia Thần.

.....

Cái này chính là duyên số, về sau cha mẹ hai nhà cũng thường nói như vậy.

Không quan tâm ở trong bệnh viện anh là thanh niên trẻ tuổi đầy hứa hẹn thế nào, chỉ biết trước mặt cô anh là kẻ kiêu căng, ít nói, lạnh lùng xa cách.

Mà cô, lúc nào cũng cay nghiệt, xảo trá, chuyên đào bới vết thương bên trong trái tim anh.

Chẳng phải cô cũng đã trải qua rồi hay sao?

Anh mĩa mai trả lời lại, khóe mắt hẹp dài lóe lên ánh sáng lạ.

Thử gặp gỡ một chút, không được rồi tính sau.

Đây chính là câu trả lời chắc chắn của anh khi đấy.

4. Chương 4

Anh đã sớm biết tâm tư của cô không đặt trên người mình, bởi vì tấm hình của người đàn ông kia vẫn được cô giữ bên trong ví.

Cô cũng biết anh không phải sạch sẽ, đặc biệt là điện thoại, cứ nửa giờ sẽ có một cuộc gọi.

Nhân lúc cô chưa kịp làm gì quá giới hạn, người trong nhà đã một lòng xua đuổi giống như muốn cấp tốc gả cô đi.

Cô hai mươi lăm, anh ba mươi tư, cũng đã đến lúc phải lập gia đình rồi.

.

Lại ngồi đối diện nhau lần nữa, lòng cô giận hờn thêm vài phần. Bạn trai cũ đã sinh con, cô vẫn còn là khuê nữ. Tấm hình trong ví tiền bị xé tan thành từng mảnh, cô quay sang không khí buông lờn nguyên rửa “Chết hết các người đi!”

Anh ngồi xuống phía đối diện, lạnh lùng hỏi: “Cô đang nói người nào thế?”

Coi anh như kẻ không tồn tại, cô cho thêm ớt vào cà phê, muốn làm khó chết mình.

“Anh quản được chắc?”

Anh không đáp lời cô, chỉ nhìn cô chăm chú rồi suy nghĩ đến những gì đồng nghiệp trong khoa đã nói.

Bệnh viện đang có hai phòng chờ, chỉ cần anh tìm được vợ sẽ kéo anh về dưới trướng, cơ hội này không nên phí phạm đúng không?

Chú của cô là phó giáo sư, về mặt thể diện lớn hơn hẳn một phần, cũng không có hại gì đến anh!

Cuối cùng, cô cũng không phải là đồ quá tệ, trái cây chín nửa chua nửa ngọt, ném kĩ chắc cũng sẽ có mùi vị.

.

Đáng tiếc, mùi vị không tốt. Cô là viên trái cây đắng chát, mồm meo phát khổ, anh đương nhiên rõ ràng.

Sau lần gặp mặt ấy, anh che giấu tính khí của mình, trừ phi sắp chuẩn bị có ca giải phẫu còn không sẽ hạn chế cãi nhau cùng cô.

Cô không quên được người đàn ông ấy, đúng, vẫn cứ không quên được, gặp phải một nhà ba người bọn họ liền kéo tay anh, gọi anh là Gia Lạc.

Những lúc khác thì hết như hai đường thẳng song song, một người đi vỉa hè, một người đi đường chính, không ai để ý ai.

Nhưng dù sao anh cũng là đàn ông.

“Lạc Lạc, hôm nay có khỏe không?”

“Khỏe lắm, tôi sắp kết hôn mà!”

Lúc cô làm việc trái lương tâm mình đều cười tươi đến mức mắt mày rạn rở, chờ màn diễn hạ xuống, anh mới hỏi một câu: “Muốn kết hôn cùng tôi sao?”

Chờ anh chính là một ánh mắt cực kì khinh bỉ.

“Anh không muốn chắc?”

“Tôi không xứng với em thì làm gì còn ai xứng nữa!”

Sau này, anh sẽ không để cô được dễ chịu nữa đâu.

.

Nhận một nụ hôn, có mạnh hay không thì không biết, nhưng tóm lại vẫn là hôn.

Thế là tự động tiến vào trình tự chồng sắp cưới vợ sắp cưới.

Anh gửi tin vẫn không quá ngắn như lúc trước, sau khi tan việc về gọi một cú điện thoại, không dài hơn ba phút.

Cô chỉ gửi tin, sớm muộn gì cũng không hề thay đổi, chỉ có đúng ba chữ, chúc ngủ ngon. Điện thoại thường xuyên không nhận, nhận cũng chỉ vội vàng nói hai câu rồi cúp máy.

Có nhiều lúc anh hận không thể xé xác cô ra, sáu năm trước, cô cũng từng một mực cung kính dâng cho anh lá thư, gọi anh là ông chú.

Sáu năm sau, kể cô luôn tâm tâm niệm niệm trong lòng cũng là một người khác.

Còn dám nói lời thô tục, dựng ngón giữa với anh.

Được lắm, cô không được dạy dỗ đầy đủ, thế giới quan lệch lạc, anh chỉ còn cách giáo dục lại cô thôi.

Cười cô rồi, xem như cũng là một chuyện tốt!

5. Chương 5

Không trên không dưới, nửa cấm nửa kệt trong cổ họng, cuối cùng cũng nhận được giấy chứng nhận kết hôn.

Ngày diễn ra là hôm đầy tháng con trai người yêu cũ của cô.

Cô không đến uống rượu, làm chứng nhận xong liền kéo anh đi làm, tặng ồi người một túi bánh kẹo nhỏ.

Đồng nghiệp đều chúc mừng.

Không tệ đâu, Lạc Đà, tìm được một cô vợ có học thức, thạc sĩ cơ đấy!

Cô khá lắm, Lạc Lạc, câu được một bác sĩ điển trai, con rùa biển đó!

Hai người bọn họ nhất trí cùng khiêm tốn, ồn ào mất một lúc mới ngừng.

Anh cầm chìa khóa phòng, cũng không cảm thấy có gì khác so với hồi còn độc thân lúc trước, chỉ có gánh nặng tiền thuê phòng giảm bớt mà thôi.

Cũng đã sớm nói hết mọi chuyện.

Họ Trần, kết hôn cũng được, nhưng không được chung phòng, cũng không được chung giường! Anh dám chạm một ngón tay vào tôi, tôi kiện anh giở trò lưu manh!

Lập trường của anh cũng rất rõ ràng.

Họ Lạc, bớt cái bản với tôi đi, tôi đây không thua cô chút nào đâu!

Chờ anh chính là một cái miệng rộng ngoác!

Buổi chiều đầu tiên, hai người cùng về nhà lần lượt tìm hai bà mẹ.

Cũng coi như bình an vô sự.

Cô đem tấm hình đã dính tốt tiếp tục xé nát ra, giẫm xuống dưới chân, tuyên bố hùng hồn: Tôi kết hôn! Kết hôn rồi đấy! Cho anh cưới người khác này!

Kêu xong cũng chẳng có gì vui, trong lòng buồn bực liền ngủ say tới hừng sáng.

.

Trong tuần trăng mật họ gặp nhau tổng cộng ba lần.

Anh có hai ca phẫu thuật, cũng không rảnh so đo cùng cô nữa.

Bảy ngày sau, cô xách theo hành lý đứng trước cửa phòng anh.

Hai phòng kia cho thuê, căn phòng mà họ đóng tiền lại chỉ có một chiếc giường đơn.

Vì thế đành thay phiên nhau ngủ trên giường, thay phiên nhau ngủ trên đất.

Qua hai tuần trăng, cô liền bị cảm lạnh.

.

Có thể chứng minh rằng, cho dù ở chung, cô vẫn tự mình là phụ nữ chưa lập gia đình, không nấu cơm, không giặt quần áo, cùng đàn ông lạ nói cười anh anh tôi tôi, còn đối với anh thì lại lạnh lùng băng giá.

Chủ nhật anh dọn dẹp phòng, quỳ trên đất lau gạch men sứ, còn cô ngồi trên cái thang đọc tiểu thuyết, trong miệng ngâm nga hát vu vơ.

Cảm nặng nên tiếng nói của cô có chút khàn, nhưng vẫn không che được vẻ ung dung tự đắc.

“Đi xuống! Làm việc!”

“Còn lâu!”

“Tôi bảo cô xuống!”

“Còn lâu còn lâu!”

Anh lắc lắc cái thang, cô bị ngã từ trên cao xuống, té bất tỉnh nhân sự.

Ba tuần trăng, trong nhà có chuyện, cô vừa tỉnh, có thể động dậy liền phá hủy cái giường.

Bốn tuần trăng, hai người cùng nhau ngủ trên đất, vẫn khác phòng.

Anh bị cảm lạnh, lỡ tay làm hỏng ca phẫu thuật.

Bữa ăn chỉ còn cháo.

6. Chương 6

Mắt thấy tuần trăng mật đi qua hai người đều gầy rộc.

Lại còn phải nghe không ít lời thúc giục.

Được lắm, Lạc Đà, khổ cho con rồi.

Lạc Lạc cũng khổ quá, chú ý điều độ con nhé....

Điều độ cái quái gì chứ, cục ối trên đầu cô sưng hai tuần liền còn không xẹp xuống đây này.

Anh tỏ vẻ hư tình giả ý nói chút lời dịu dàng, lừa cô đi đến chỗ bạn bè gặp mặt, giả vờ làm một đôi vợ chồng ân ái.

Vị tiến sĩ đại học y được cùng phòng cũng đi tìm nữ thực sĩ, nhà người ta ôm bầu mà đến, đã sớm được sáu tháng.

Hai người bọn họ cũng ôm trong bụng một đồng nghi ngờ, trên đường đi không ngừng oán giận.

Thế mà bên ngoài phòng bao lại bất ngờ gặp được bạn gái cũ của anh, nữ bác sĩ, bụng lớn, nhìn chồng không có nửa điểm thuận mắt được như anh.

Lên xe taxi, cô cũng không được chuyên tâm cho lắm, đối với chuyện tình sử của anh cũng chỉ nghi ngờ trong mấy phút rồi thôi.

Tuần trăng mật đã sớm qua, thế nhưng anh lại sinh ra ý nghĩ muốn làm thịt cô, vô cùng mãnh liệt, suy nghĩ mấy đêm liền.

Trước khi vào mổ cũng muốn.

Chờ cô hiểu được nghĩa của câu này, đã quá muộn.

7. Chương 7

Vừa tằm vừa khóc, Lạc Lạc tức đến mức chỉ muốn đập đầu vào tường, tự cổ vũ bản thân.

Giở trò lưu manh thì có gì đặc biệt hơn người chứ!

Cô cũng có thể giở trò!

Làm cũng đã làm rồi!

Bà đây giết chết mi!

Thế là lại hùng hổ đi ra ngoài đánh tiếp.

Lực phá hoại hết sức kinh người, thành quả chiến đấu cũng coi như tạm được. Dem mọi giấy tờ chứng nhận của anh tịch thu, cầm thẻ tín dụng bẻ gãy răng rắc, rồi đem những chiếc quần đi làm của anh cắt toạc đống ra.

Ngày thứ hai không có cách nào đi làm được, hai bên phải chia ra chữa thương, hễ gặp mặt là giống như nhìn thấy địch, mỗi người một phòng, đụng phải lập tức làm âm lên.

“Anh đừng có điếc không sợ súng! Trần Gia Lạc!”

“Em đừng có mà gây chuyện nữa! Lạc Gia Thần!”

“Thì sao? Anh quản được tôi chắc!”

“Em cứ thử xem!”

Văn minh cũng có sự ưu việt của văn minh, đọc bao nhiêu sách cũng uống, cuối cùng mới phát hiện sắp xếp giải quyết như vậy quả thật cũng không tệ.

Ở bên ngoài đối đầu, về nhà quyết chiến. Đấu văn đấu võ đủ mọi loại binh khí, cuối cùng đa phần là do anh không chế thể cục.

Ba lần như vậy, thế là mang thai.

Nhìn hai vạch rõ ràng trên que thử thai, cô liền giơ tay lên giáng xuống má anh mấy cú đánh, đánh cho hai bên tai anh vo ve không ngừng.

“Con anh cần sữa mẹ!” Anh vẫn điềm tĩnh như thường, xoa vết thương bước vào bếp nấu cơm.

“Trần Gia Lạc! Khốn khiếp!” Cô gào lên, tràn ngập phẫn hận và giận dữ ngút trời.

8. Chương 8

Lạc Lạc nghĩ cách làm thế nào để bỏ được đứa bé, nhưng lại không dám đi nạo thai, dù sao đứa bé cũng là con của mình, không thể làm gì khác hơn việc nửa đêm lén lút nhảy dây trên sân thượng.

Nhảy vài chục cái đã mệt đến mức thở hổn hển, cô liền gục xuống cửa sổ thủy tinh nghỉ ngơi, thuận tiện nhìn xuống lầu dưới.

Cao quá, nếu nhảy từ chỗ này xuống thì không đáng, cũng không đơn giản chỉ là mất đứa bé mà thôi.

Cô không để ý tới dưới ánh đèn phòng khách xuất hiện thêm một bóng đen, từ từ đến gần ban công nơi mình đang đứng.

“Đang làm gì vậy?”

Anh vừa lên tiếng, cô liền lấy lại tinh thần kéo tốt dây nhảy, ngoảnh mặt làm ngơ. Đứng trước mặt anh bắt đầu nhảy từng cái từng cái, rõ ràng chính là muốn anh tức chết.

Anh cũng không tỏ vẻ dữ tợn gì, chỉ chờ cô nhảy vài chục cái xong mới cất tiếng hỏi: “Sẽ ảnh hưởng tới cả hai sao?”

“Không đâu!” Tay chân Lạc Lạc vẫn không ngừng hoạt động, ánh mắt lại không khỏi hướng về phía Lạc Đà, anh không còn liêu lĩnh như cái lúc nói con anh cần sữa mẹ nữa, chỉ nhìn chăm chăm cái dây nhảy trong tay cô, không hề rời mắt.

Hai người không thiếu được một màn xô xô đẩy đẩy quen thuộc, cuối cùng dây nhảy bị anh cướp đi, cô bị đưa trở về ghế salon trong phòng khách, ngồi nhìn anh làm mẫu động tác nhảy dây đơn và nhảy dây đôi trong phòng.

Lạc Lạc biết anh chơi bóng rổ không tệ, không nghĩ tới những dây thần kinh vận động khác cũng rất phát triển, ngồi đếm đếm một hồi cô liền quên bém đi cái ước nguyện ban đầu muốn làm gì của mình. Cô liền trở về phòng quyết định trả đũa anh bằng một động tác nhảy ba có độ khó cao hơn gấp bội.

Ngày thứ hai về đến nhà, nhìn thấy một đồng báo trên xe đồ rác đều được quấn bằng những sợi dây nhảy màu hồng phấn của mình, còn bị cắt thành từng đoạn sau đó thắt nút chết, vào cửa Lạc Lạc liền phát giận.

Nhưng không kịp chờ cô phát lửa, Lạc Đà đã đứng lên khỏi ghế salon, nét mặt nghiêm túc chỉ vào một đồng túi lớn túi nhỏ trên bàn trà, gọi cô.

“Em mau qua đây!”

“Trần Gia Lạc anh muốn làm gì?”

“Nếu thật sự không muốn em cứ nói thẳng, đừng tự giày vò bản thân mình, không chịu giải phẫu thì hãy uống thuốc.”

Anh cầm cả đồng thuốc bắc lên nói trước mặt cô.

“Thuốc bắc có công dụng nhanh, uống vào hai ba tiếng đồng hồ là toàn bộ có thể trôi xuống, có điều sẽ chảy không ít máu, cũng có thể sẽ chết. Chịu tội một lần là xong, nhưng nếu không làm sạch sẽ, sẽ phải chịu thêm lần hai đấy.” Nói xong lại cầm thêm mấy viên thuốc: “Dùng thuốc tây cũng được, nhưng sẽ làm hại thân thể, lại có tác dụng phụ. Thứ nhất là quen thuốc, sẽ khó lòng thụ thai, thậm chí có người cả đời không mang bầu được nữa. Nếu thật sự không xong thì giải phẫu cho nhanh, vào trong đó nạo, nạo đến khi sạch sẽ mới thôi.”

Không biết anh lấy từ đâu ra một con dao giải phẫu, phía trên còn loang lổ một vết máu màu nâu, lắc lư đùa giỡn trước mặt cô, khiến người ta nhìn mà kinh sợ. So với việc nhảy dây, mấy thứ trước mặt quả nhiên có lực sát thương mạnh mẽ hơn nhiều, Lạc Lạc ném túi xách trên tay xuống, trực tiếp chạy vào nhà tắm.

Dạ dày bên trong cuộn lên hai cái, nôn ọe không ngừng.

Hai tay anh trống không đứng phía sau lưng, từ trong gương nhìn thẳng vào ánh mắt mê man của cô.

“Sinh ra được thì tốt biết bao nhiêu, đầu tư cũng có nguy hiểm! Dù sao cũng không cần chúng ta phải nuôi nấng!”

“Cái gì gọi là không cần chúng ta nuôi nấng chứ!”

“Để ba mẹ anh đưa nó đi, đỡ cho em nhìn thấy mà buồn bực!”

“Tại sao chứ! Đứa bé là của tôi!” Lạc Lạc còn lâu mới chịu.

“Vậy cũng được, em cứ sinh ra trước đi, sinh ra rồi quyết định!”

“Tại sao chứ? Sao anh không đi mà sinh?” Không biết vì sao, giọng điệu của Lạc Lạc không còn cứng rắn như trước nữa mà có thêm vài phần tủi thân.

“Anh không có chức năng này nên không thể làm được ườngchứ sao nữa!”

Lạc Đà khẽ nở nụ cười, đưa khăn lông cho cô lau miệng rồi đưa cô trở về phòng khách.

“Anh lấy nhiều thuốc như vậy từ chỗ nào thế?” Cô cảm thấy cái gã đàn ông này đã mắc phải thập ác bất xá* rồi còn chưa tỉnh, lại càng hung cực ác, cái gì cũng dám làm.

(*thập ác bất xá: mười tội không thể tha thứ của con người, một trong số đó là giết người)

Anh chỉ vào mấy thứ đồ trên bàn, cả gan nói: “Thuốc bắc là do ba mẹ anh đưa tới để dưỡng thai, thuốc tây là lấy từ bệnh viện do ba mẹ cùng chú út em mở, dùng để bổ sung dinh dưỡng.”

“Thế còn cái dao giải phẫu này?”

“Cái này à, buổi chiều đi mượn ở lớp giải phẫu trong trường.”

Nhìn thấy dao giải phẫu Lạc Lạc lại cảm thấy ghê tởm, nhìn chăm chăm vết máu màu trà trên đó.

“Phía trên là máu của người nào vậy?”

“Heo đấy! Máu heo đấy!”

Anh đáp sơ sài qua loa một câu.

Buổi tối ngủ bỗng nhiên nằm mơ, Lạc Lạc mới dần tỉnh táo lại.

Đưa tay lên nhắc chăn, đá về phía bụng dưới của Lạc Đà.

“Trần Gia Lạc! Anh mau đứng lên! Ai cho phép anh nói với người lớn chuyện tôi mang thai chứ!”

Anh vẫn còn đang ngủ, đưa tay che phần dưới bụng lại.

“Anh không nói em mang thai mà!”

“Thối lắm! Thế thuốc kia từ đâu ra?”

“Người lớn cho đấy.”

“Bọn họ không có việc gì tự nhiên ấy cái đó là sao? Cái gì anh cũng nói hết rồi chứ gì!”

“Không nói gì cả, anh chỉ nói em có thôi!”

“Trần Gia Lạc!” Lạc Lạc lại bị chọc tức: “Ai cho phép anh nói với họ chuyện tôi mang thai chứ!”

“Anh không nói mang thai! Anh chỉ nói có thôi mà!” Anh ôm bụng ngụy biện, nhảy xuống khỏi giường vì cô đã bắt đầu đuổi đánh phía sau, từ trong phòng ngủ chạy đến phòng khách, lại từ phòng khách chạy về phòng ngủ. Trong lòng vô cùng hạnh phúc, nghĩ bụng: Tiểu Lạc Đà con mình quả nhiên rất vững chắc!!!Lời cuối

Khép lại câu chuyện, có lẽ bạn sẽ hỏi tôi: cuối cùng họ có yêu nhau không? Có sống hòa hợp được với nhau hay không?

Tôi không biết, nhưng xin bạn hãy tin rằng, cuộc sống của họ giờ mới chỉ bắt đầu. Lạc Đà và Lạc Lạc đã tiến lên một bước, mở ra cánh cửa mới ình, học cách quên đi nỗi đau và tổn thương trước kia để bắt đầu lại mọi thứ.

Bạn còn nhớ lời dẫn của truyện chứ? “Mọi thứ đều có thể thay đổi, đặc biệt là tình yêu.” Đúng vậy, tình yêu dù có từng khắc cốt ghi tâm đến đâu, có từng đau thương khổ sở đến mức nào, thì thời gian rồi cũng sẽ xóa nhòa đi tất cả. Điều quan trọng là bạn có để nỗi đau ấy trôi đi theo thời gian hay không, có muốn đứng dậy và bước tiếp, làm lại từ đầu hay không mà thôi.

Gửi đến những người đã yêu và đã từng tổn thương, hãy khép lại cuộc tình dang dở ấy và chọn tiếp lối đi ình, biết đâu trong những con đường mới, bạn sẽ gặp được người thích hợp nhất. Họ có thể không phải là người tốt nhất, tuyệt vời nhất, thậm chí có thể là người bạn ghét nhất, họ cũng không thể cho bạn một tình

yêu nồng nhiệt và say đắm như ngày xưa, nhưng chẳng hề sao cả. Ít nhất, họ sẽ là một người chồng, một người vợ tốt, sẽ nắm tay bạn bình yên đi hết suốt cuộc đời. Chỉ cần, bạn đưa tay ra và nỗ lực cùng họ mà thôi.

Thân

Momo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-bac-si-va-nu-thac-si>